



## Arrest

**nr. 151 391 van 28 augustus 2015  
in de zaak RvV X / IV**

**In zake: X**

**Gekozen woonplaats: X**

**tegen:**

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

### **DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 21 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Over de gegevens van de zaak

1.1 Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 9 januari 2012 en heeft zich een eerste keer vluchteling verklaard op 12 januari 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 27 januari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 31 mei 2012.

1.3. Op 19 december 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.  
De bestreden beslissing luidt als volgt:

## **A. Feitenrelaas**

*U verklaart de Egyptische nationaliteit te bezitten. U bent een Koptische christen. U zou uw hele leven in Alexandrië hebben gewoond. U hebt rechten gestudeerd. Vanaf 2005 werkte u als advocaat. U was actief binnen de Koptische kerk. U gaf godsdienstlessen aan kinderen en verschafte gratis juridisch advies. Op 5 december 2011 werd u opgebeld door priester Ab.. M.M., een 17-jarig meisje, zou zijn verdwenen. Hij vroeg u te helpen om haar verdwijning aan te geven bij de politie. U overtuigde de priester om daarmee te wachten tot de dag nadien. De volgende dag, op 6 december 2011, ging u naar de priester. De vader van M.M. was ook aanwezig. Een tijdje later kwam Ma., een vriendin van M.M., binnen. Ze vertelde de priester dat M.M. een relatie had met A., een moslimjongen, en van hem zwanger was geraakt. Uit angst voor haar familie zou ze zijn gevlucht naar A.. Daar zouden ze haar hebben gedwongen zich te bekeren tot de islam. Dit wilde ze niet en daarom vroeg ze, via Ma., hulp aan de priester. M.M. vertelde Ma. dat A. om 18.00 uur het huis zou verlaten. Om 18.15 uur telefoneerde M.M. naar Ma.. Ma. gaf de telefoon aan de tante van M.M., die uit Cairo was overgekomen toen ze hoorde van de verdwijning van M.M.. De tante kalmeerde M.M. en zei dat ze haar spullen moest pakken. De tante zei tegen M.M. dat ze haar zouden komen ophalen. Daarop reed u met uw auto, met de tante van M.M., naar het huis van A. waar u M.M. ging ophalen. U bracht haar en haar tante naar het station. Aan het station wachtte haar vader haar op. Ze vertrokken en nadien zou u niets meer van hen hebben vernomen. Op 10 december 2011 ontmoette u een zekere Mohamed, die u vroeg een akte voor hem op te stellen voor de aankoop van een villa in Burj al Arab. U sprak met hem af op 13 december 2011 om samen naar die villa te gaan. Op 13 december 2011 nam Mohamed u mee in zijn auto. Onderweg zou hij u een glas fruitsap hebben aangeboden met een verdovend middel in. U zou zijn flauwgevallen. Toen u terug bijkwam, was u gevangen genomen in een villa in Burj el Arab door vier salafisten en een zekere S.O.. Ze bedreigden u met een pistool en dwongen u drie blanco ontvangstbewijzen te tekenen. Ze dwongen u ook om de islamitische geloofsbelijdenis (shahada) te zeggen terwijl ze dit vastlegden op film. Door de shahada op te zeggen was u bekeerd tot de islam. U moest ook een document ondertekenen dat uw bekering bevestigde. Ze dwongen u ook om te zeggen waar M.M. was. U kon hen uiteindelijk overtuigen dat u niet wist waar ze was maar dat de priester het wel wist. U overtuigde hen om u naar de kerk te brengen zodat u het aan de priester kon vragen. Op 15 december 2011 brachten ze u naar de kerk. U ging binnen terwijl de salafisten buiten stonden te wachten. U slaagde er in om via de achteruitgang te ontsnappen. Daar werd u opgepikt door S.F., die door de priester was ingeschakeld om u te helpen. Hij bracht u naar een huis van de kerk in Kin Mariat, een wijk in Alexandrië. Daar verbleef u tot 18 december 2011. Op 18 december 2011 zou u Alexandrië hebben verlaten. U zou illegaal naar België zijn gereisd waar u op 9 januari 2012 aankwam en op 12 januari 2012 asiel aanvraag.*

*Op 6 april 2012 zou er een valse klacht tegen u zijn ingediend wegens het niet betalen van 45.000 Egyptische pond. Uw ontvoerders zouden één van de blanco ontvangstbewijzen hebben ingevuld. Ze zouden hebben ingevuld dat u een bedrag van 45.000 Egyptische pond had ontvangen van de heer Mo.M. om aan de heer A.M. te geven. Vervolgens zou Mo.M. een valse klacht tegen u hebben neergelegd omdat u die 45.000 pond nooit aan A.M. had gegeven.*

*Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, een badge van de orde van advocaten, een attest opgesteld door priester Ab., een kopie van een ontvangstbewijs voor 45.000 pond, door u ondertekend d.d. 6/4/2012, een afgestempelde kopie van het proces-verbaal van de klacht tegen u en een kopie van de verklaring hierover door Mo.M. d.d.6/4/2012, een afgestempelde kopie van een verklaring van de politie dat u werd gezocht naar aanleiding van het pv nr 33H maar niet werd aangetroffen d.d. 10/4/2012, een kopie van een nieuw proces-verbaal dat u niet werd aangetroffen d.d. 12/5/2012, kopies van twee processen-verbaal waarin Mo.M. zijn klacht tegen u intrekt d.d. 24/6/2012, een attest van de stand van zaken van de klacht van Mo.M. tegen u d.d. 17/10/2012, een afgestempelde kopie van een proces-verbaal van de klacht van uw vader d.d.1/9/2012, een afgestempelde kopie van een attest van de gerechtelijke politie dat deze zaak niet kan worden bewezen d.d. 24/9/2012.*

## **B. Motivering**

*Na grondig onderzoek van uw asielaanvraag, dient te worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te moeten koesteren, dit aangezien uw vluchtrelaas niet geloofwaardig is.*

*Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent de identiteit van de vriend van M.M., en dus een van de spilfiguren die aan de oorsprong van uw problemen liggen, weinig geloofwaardig zijn. Zo verklaart u tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat deze persoon A. heet. Vreemd genoeg zou dit, en de locatie waar hij woonde, meteen ook het enige zijn dat u over hem kan zeggen. U zou zich nooit enige moeite hebben getroost om u over hem te informeren (CGVS I p.8). Nochtans zou dit van cruciaal belang zijn om, ten eerste bij aanvang van uw betrokkenheid bij de ganse zaak, een inschatting te maken van de risico's die jullie allemaal liepen wanneer jullie ingrepen en te weten hoe best de zaak*

aan te pakken, maar nadien ook om een correcte inschatting te maken van de problemen waarin u zou terecht gekomen zijn. Uw gebrek aan interesse omtrent deze persoon laat dan ook niet toe geloof te hechten dat u uw land heeft moeten verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging omdat u M.M. uit zijn woning hebt helpen ontsnappen. Bovendien blijkt tijdens het tweede gehoor dat u zich zelfs de voornaam van deze persoon niet meer kan herinneren. Hiernaar gevraagd verklaart u aanvankelijk, zonder enige nuancering, dat u zijn naam niet kent. Even later verklaart u dat het misschien Muhammad, of misschien A. is (CGVS II p.3, 6). Dat u zelfs dit niet meer zou weten, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent de gebeurtenissen op 6 december 2012 enkele frappante discrepanties omvatten. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat Ma. op 6 december, toen ze de priester het nieuws over M.M. kwam vertellen, maar eventjes in de kerk bleef. Na haar korte gesprek met de priester zou ze naar huis zijn gegaan (CGVS I p.6). Tijdens uw tweede gehoor beweert u daarentegen dat ze, nadat ze de priester had verteld wat ze van M.M. had vernomen, gewoon bij u in de kerk bleef tot jullie M.M. gingen ophalen (CGVS II p.4). Vervolgens dient te worden vastgesteld dat u tijdens het eerste gehoor verklaarde dat Ma., nadat u M.M. had afgezet aan het station, met de taxi naar huis ging (CGVS I p.9). Tijdens het tweede gehoor beweert u vreemd genoeg dat u niet weet hoe Ma. naar huis ging (CGVS II p.6). Dergelijke discrepanties doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Vervolgens moet worden opgemerkt dat u geen enkele informatie kan verschaffen over wat er verder met M.M. is gebeurd nadat u haar naar het station had gebracht. U weet niet waar zij en haar vader naartoe gingen. U weet niet of ze nog naar huis zijn teruggekeerd nadien. U heeft zich ook niet meer geïnformeerd over haar (CGVS I p.11-12). Ook uw laconieke houding hieromtrent doet ernstige vraagtekens rijzen bij uw beweerde problemen. Indien u daadwerkelijk een vrees zou koesteren in Egypte en dus het land moest verlaten omdat u dit meisje hebt geholpen, kan verwacht worden dat u zich omtrent haar welzijn informeert, ware het niet uit bezorgdheid voor haar, dan toch minstens om uw eigen situatie op een zo correct mogelijke manier te kunnen inschatten. Uw verklaring dat u gerustgesteld was omdat u haar had weggebracht en dus wist dat ze vertrokken was (CGVS I p.12), valt niet au sérieux te worden genomen in het licht van de door u geschetste verdere afwikkeling van uw situatie.

Eenzelfde opmerking dient te worden gemaakt met betrekking tot het lot van Ma.. Hoewel zij samen met u M.M. ging halen, en men er dus ook kan vanuit gaan dat zij net als u in de problemen kwam hierdoor, heeft u merkwaardig genoeg geen idee of zij problemen heeft gekend. Opnieuw moet worden vastgesteld dat u zich geen moeite heeft getroost om hiernaar te informeren hoewel ze tot dezelfde kerkgemeenschap behoort als u en u zich dus makkelijk had kunnen informeren, zij het niet bij haar, dan via andere leden van de gemeenschap (CGVS I p.8, 20). Een dergelijk gebrek aan interesse in het lot van het welzijn van de andere personen die betrokken waren, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid en de doorleefdheid van uw ingeroepen vrees. U zou er immers alle belang bij hebben om u te informeren over hun lot om op die manier een correcte inschatting te kunnen maken van uw eigen situatie.

Van de priester, met wie u nog contact had na uw vermeende ontvoering, beweert u dan weer dat hij geen problemen heeft gekend. Hoewel enigszins kan ingezien worden dat zijn positie hem enige bescherming biedt, is het weinig waarschijnlijk dat de priester, van wie u uw belagers had weten te overtuigen dat hij als enige wist waarheen M.M. was gevlucht, geen problemen zou hebben gekend (CGVS I p.15). Het doel van uw ontvoerders was immers de schuilplaats van M.M. te weten te komen. Bovendien schetst u zelf ook een heel ander beeld van de context, namelijk een context waarin dergelijke feiten een ernstig probleem vormen en dat de betrokkenheid van de priester net moest stilgehouden worden omdat er anders grote problemen zouden ontstaan, precies omwille van de positie van de priester (CGVS I p.11, 12-13 – CGVS II p.8). Deze verklaring valt dan ook moeilijk te rijmen met uw verklaringen waaruit blijkt dat priester geen problemen heeft gekend. Uw verklaringen dat niemand wist dat hij alles geregeld had, is uiteraard weinig geloofwaardig in het licht van uw andere verklaringen dat u uw ontvoerders had weten te overtuigen dat het de priester was die op de hoogte was van de verblijfplaats van M.M. (CGVS II p.8).

Gezien bovenstaande vaststellingen rijzen er ook twijfels over de geloofwaardigheid van de voorgehouden klacht die tegen u zou zijn ingediend door uw ontvoerders. Bovendien wordt de geloofwaardigheid van deze vermeende klacht verder ondermijnd door volgende vaststellingen. Vooreerst moet worden gesteld dat dit bezwaarlijk als een logische daad kan worden bestempeld. Immers, u verklaart dat ze u al hadden ontvoerd, maar u bovendien willen doden. Door dan eerst klacht te gaan indienen bij de autoriteiten, zouden ze natuurlijk onmiddellijk in beeld treden indien u iets zou overkomen. Bovendien liepen ze zo het risico dat u, om zichzelf te verdedigen, de ontvoering aan het licht zou brengen. U geeft als verklaring voor hun klacht op dat ze op die manier aan uw adres wilden komen bij de autoriteiten. Deze verklaring is echter niet geloofwaardig. Uw verklaring dat ze u al hadden ontvoerd, veronderstelt immers dat ze u al hadden weten op te sporen. Bovendien blijkt uit uw

verklaringen dat ze u al op de dag van uw ontsnapping bij u thuis waren komen zoeken en wisten ze dus maar al te goed waar u woonde (CGVS I p.19).

Bovendien is het uitermate merkwaardig te moeten vaststellen dat het ontvangstbewijs dat tegen u werd gebruikt op dezelfde datum is gedateerd als de klacht bij de autoriteiten, namelijk op 6 april 2012 waardoor hun klacht er wel erg snel kwam en dus behoorlijk ongeloofwaardig was. Maar bovendien blijkt dat de aanklager in zijn verklaringen die zijn opgeschreven in het proces-verbaal, een andere datum opgaf, meer bepaald 1 maart 2012. In het andere document met betrekking tot deze klacht staat dan weer aangegeven dat de aanklager verklaarde dat u hem op 14 maart 2012 het geld had toevertrouwd. Dergelijke discrepanties in de documenten doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Uit bovenstaande dient te worden geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u ingeroepen vluchtrelaas.

Het CGVS erkent verder dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

U maakt tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen gewag van dergelijke problemen.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn. Talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geviséerd, is toegenomen; is het aantal christelijke slachtoffers tot op heden erg beperkt gebleven. Hierbij dient wel opgemerkt te worden dat de Egyptische overheid geregeld in gebreke blijft om aan de christenen de nodige bescherming te bieden. Hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan niet gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.

Daarnaast kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte ( zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie – dd. 3 december 2014) blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Mursi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Mursi betogers. Hierbij vielen burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkomen en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Mursi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. Aanhangers van de Moslimbroeders beperken zich, conform de instructies van de leiders, tot vreedzaam en gewelddoos verzet. Ingevolge hiervan zijn uitbarstingen van geweld in 2014 uitgebleven.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Mursi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geviséerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. Sinds oktober 2013 is het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte geviséerd werd, duidelijk afgenomen. Er werd in 2014 voorts geen melding meer gemaakt van aanvallen op

kerken of christelijke bouwwerken, en er was nauwelijks sprake van ernstige feiten van sektarisch geweld waarbij doden of gewonden gevallen zijn.

Niettegenstaande het geweld in de Sinai het afgelopen jaar is toegenomen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen de politie en islamitische bendes of bedoeïenenstammen. Het gros van het geweld dat er plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de jihadistische terroristen die zichzelf Ansar Beit al-Maqdis noemen en recent verklaard hebben loyaal te zijn aan de Islamitische Staat. Deze terroristische groepering maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegens passerende voertuigen van het leger en de politie, gerichte moorden op (onder)officieren van de veiligheidstroepen en op personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints en militaire posten. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Ansar Beit al-Maqdis bevindt zich in noordoost Sinai en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie kleine steden, in casu Arish, Sheik Zuweid en Rafah. Er zijn slechts zeer sporadisch incidenten in het zuiden van de Sinai, in casu El-Tor, Sharm el-Sheikh en Taba. Hoewel er bij de confrontaties tussen Egyptische veiligheidstroepen en aanhangers van Ansar Beit al-Maqdis in de Sinai ook af en toe burgers het leven laten, wijst het relatief lage aantal burgerslachtoffers en de afwezigheid van vluchtelingenstromen in de regio er op dat beide strijdende partijen de civiele bevolking niet viseren en moeite doen om de burgerbevolking in de mate van het mogelijke te ontzien.

Naast de confrontaties in de Sinai pleegt Ansar Beit al-Maqdis af en toe aanslagen elders in Egypte waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen. Tijdens de lente en de zomer van 2014 heeft de groepering, met uitzondering van een aanval op een Egyptisch marineschip, evenwel geen dodelijke aanslagen meer gepleegd buiten de Sinai.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot moet worden opgemerkt dat de documenten die u heeft voorgelegd niet van die aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie van uw dossier kunnen wijzigen. Uw identiteitskaart en badge van de orde van advocaten zijn slechts een aanwijzing van uw identiteit en beroep, doch doen geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. Over de gerechtelijke documenten die u voorlegt in verband met de klacht van uw belagers en de tegenklacht van uw vader, dient vooreerst te worden opgemerkt dat deze, hoewel het officiële documenten betreft, allemaal blanco papieren zijn zonder enige officiële hoofding, wat toch wel vragen doet rijzen over de authenticiteit van deze documenten. Bovendien moet, aanvullend op de opmerking die hierboven reeds werden uiteengezet, worden opgemerkt dat dergelijke documenten gepaard dienen te gaan met geloofwaardige en coherente verklaringen, wat hier geenszins het geval is.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker wijst erop dat hij M.M. niet kende en dat hij over haar ingelicht werd door priester A.. Het enige dat van belang was, was dat M.M. zo snel mogelijk bevrijd werd uit het huis, zeker aangezien men haar dwong zich te bekeren tot de islam. Verzoeker heeft zeer onzelfzuchtig gehandeld en had niet veel tijd om alles goed te analyseren. Verzoeker wijst erop dat de Koptische kerkgemeenschap zeer hecht is en altijd alles doen voor elkaar wanneer iemand in de problemen zit, temeer wanneer het een interreligieus probleem betreft.

Verder meent verzoeker dat er geen discrepanties voorkomen in zijn verklaringen. Betreffende de gebeurtenissen van 6 december en de aanwezigheid van Ma. in de kerk, verduidelijkt verzoeker dat Ma.

binnenkwam in het kantoor van de priester, daar ongeveer een kwartier lang haar verhaal deed en daarna naar buiten ging. Ma. ging niet naar huis en verzoeker betwist dit ooit te hebben verklaard. Hij kan dit volgens hem niet verklaard hebben, aangezien hij verklaarde dat Ma. samen met hem, de priester en de tante van M.M. naar het huis van de ontvoerder ging. Bij de vertaling kan al eens een woordje verkeerd vertaald worden en de vraag was er niet specifiek op gericht of M.M. al dan niet naar huis ging maar wel op wat er gebeurd was op 5 december 2011, aldus verzoeker. Pas wanneer om verduidelijking wordt gevraagd (niet tijdens het eerste gehoor), verklaarde verzoeker dat zij naar buiten vertrokken is en daar heeft gewacht. Het gaat volgens verzoeker om kleine details, die niet eens door toedoen van hem maar door de ongebruikelijke vraagstelling van de interviewer tot stand zijn gekomen.

Vervolgens begrijpt verzoeker niet waarom verweerder het onwaarschijnlijk vindt dat verzoeker geen informatie heeft over M.M., haar vader of Ma. Zij zijn gevlucht, maar naar waar en op welke manier is verzoeker niet bekend. Het betreft *in casu* geen familieleden van verzoeker; het gaat enkel om een meisje uit dezelfde kerkgemeenschap.

Voorts merkt verzoeker op dat verweerder hem nergens "*op enige contradictie of incontinentie*" heeft kunnen betrappen betreffende zijn ontvoering. Hij stelt heel exact en gedetailleerd te hebben aangegeven wat er met hem gebeurde op 11 december 2011 en de daaropvolgende dagen. Men mag volgens hem niet uit het oog verliezen dat hij advocaat is. Door het neerleggen van de klacht, trachtten de ontvoerders zijn leven te ruïneren. Zijn vader heeft een tegenklacht "valsheid in geschrifte" ingediend, aangezien het duidelijk is dat de pen met dewelke het papier ondertekend is, verschilt van de rest van de inhoud. A. had volgens verzoeker de salafisten op de hoogte gebracht dat verzoeker M.M. had helpen vluchten en salafisten moeien zich altijd met de problemen tussen moslims en koptische christenen, gezien zij een uiterst extremistische stroming in de islam vormen, aldus verzoeker. Hij stelt bovendien nooit te hebben verklaard dat salafisten hem ontvoerd hebben om aan zijn adres te komen.

2.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de "*materiële zorgvuldigheidsplicht*".

Verzoeker meent alles te hebben gedaan om tijdens zijn gehoor zo gedetailleerd mogelijk en binnen zijn mogelijkheden alles te vertellen wat hij weet. Ook heeft hij tal van documenten neergelegd. Verzoeker voert aan dat nergens in het administratief dossier, door verweerder aan verzoeker opgestuurd, enig vertaald document te bespeuren valt dat aan verzoeker de mogelijkheid biedt om op een geïnformeerde manier na te gaan of verweerders beweringen op een objectieve manier worden gestaafd. Verweerder is volgens verzoeker zeer onzorgvuldig en heeft niet eens de moeite gedaan om na te gaan of hetgeen verzoeker verklaarde, wel degelijk overeenstemt met de inhoud van de documenten. De neergelegde documenten bewijzen volgens verzoeker ontegensprekelijk dat hij vanaf het begin de waarheid heeft verteld. Er kan van verweerder een minimum aan medewerking verwacht worden, zo meent verzoeker. Verzoeker verwijst naar een boek van UNHCR van juni 2014. Verzoekers raadsman liet de documenten vrij vertalen en verzoeker meent dat er geen tegenstrijdige data in vermeld worden: "*De klacht werd inderdaad neergelegd op 6 april 2014. In de klacht wordt vermeld dat verzoekende partij een ontvangstbewijs ondertekende waarin stond dat hij op 1 maart 2012 een som van 45,000 Egyptische pond ontving van de heer Mohammed Ali Morsy Nseer om deze vervolgens op 14 maart 2014 af te geven aan de heer Ali Mohammed Mohammed. Echter, verzoekende partij zou verzaken aan deze plicht. (stuk 4) Ook werden door verzoekende partij 2 politierapporten neergelegd waarbij gesteld wordt dat de politie dd. 10/4/2012 en 12/05/2012 langs ging bij verzoekende partij en haar zocht om haar te confronteren met de klacht, maar dat zij nergens aangetroffen kon worden. (stuk 5) Verzoekende partij ziet dan ook niet in waar de discrepanties in de verklaringen van verzoekende partij zich bevinden?!*"

Ook betreffende de voorgelegde officiële documenten blijft verweerder zeer vaag en doet ze al te gemakkelijk af als niet relevant.

Verzoeker legt volgende nieuwe documenten voor: "*de originele overlijdensakte van haar vader neer (stuk 6), de klacht van haar moeder bij de politie mbt tot de aanval op de vader van verzoekende partij (stuk 7), en de medische verslagen bij de behandeling van verzoekende partij in het ziekenhuis Shara Almadeena Hospital (stuk 8)*". Zijn vader werd vermoord naar aanleiding van verzoekers problemen, met name dat zijn vader de locatie van verzoeker niet wilde meedelen aan de belagers. Hij werd op straat in het bijzijn van meerdere getuigen in elkaar geslagen en overleed later aan zijn verwondingen op 9 december 2012. Volgens verzoeker werpen deze documenten een nieuw licht op zijn relaas en bevestigen ze zijn verhaal nog meer. Hij wijst erop dat alle documenten originele documenten betreffen.

Betreffende de klachten en het medisch attest, stelt hij dat zijn moeder een kopie van haar klachten kreeg, doch voorzien van een originele en authentieke stempel.

2.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker meent dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Verzoeker stelt in onderhavig verzoekschrift als volgt:

*“Er kan geen twijfel bestaan over de specifieke profiel van verzoekende partij, zijnde een advocaat met de Egyptische nationaliteit die een koptische christen is. Ook ontkent verwerende partij niet dat koptische christenen meer en meer problemen kennen in Egypte en dat de situatie bijzonder gespannen is. Zij worden meer en meer geïsoleerd en de actuele situatie van Koptische christenen is bijzonder zorgwekkend, zoals verwerende partij zelf stelt in haar beslissing.*

*Ook kan verwerende partij niet ontkennen dat sinds de afzetting van president Mursi meer en meer christelijke doelwitten worden geïsoleerd.*

*Verzoekende partij begrijpt dan ook niet hoe verwerende partij thans kan stellen dat zij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus?!*

*Verzoekende partij loopt weldegelijk gevaar in Egypte om slachtoffer te worden van discriminatoire maatregelen wat een vervolging uitmaakt in de zin van de Conventie van Geneve, zeker rekening houdend met het bijzonder profiel van verzoekende partij.*

*Intellectuele of hooggeplaatste Kopten worden vaak als eerste geïsoleerd door de extremisten, om de intellectuele top uit te schakelen. Nergens in de bestreden beslissing valt te lezen van verwerende partij rekening heeft gehouden met het profiel van verzoekende partij. Zij is immers niet enkel een Koptische christen in Egypte – waarover ook de verwerende partij het eens is dat de situatie zeer ernstige is- maar zij is bovendien ook een hoogopgeleid persoon, een advocaat wat volgens velen als een bedreiging wordt gezien.*

*Talrijke rapporten en artikel bewijzen bovendien hoe ernstig de situatie is in Egypte.*

*[...]*

*Er is meer en meer een dreiging van de Salafisten om de Koptische christenen uit te roeien. Talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims en de situatie voor de Koptische christenen is actueel zorgwekkend (zie beslissing CGVS).*

*De dreiging is met andere woorden niet louter hypothetisch, of een ‘ver-van-mijn bed show’ voor verzoekende partij.*

*Een ander artikel toont aan dat weldegelijk mensen ontvoerd worden en verplucht worden zich te bekeren tot de Islam, zoals ook de ontvoerder van verzoekende partij geprobeerd hebben met haar. Ook bevestigt het artikel dat de situatie erger is geworden sinds de moslims aan de macht zijn in Egypte:*

*[...]*

*Ook begin 2015 werden 2 agenten die een Koptische Kerk bewaken in koel bloede afgemaakt door extremistische moslims:*

*[...]*

2.4. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift twee bladzijden uit een boek van UNHCR (stuk 3), een klacht tegen hem met vrije vertaling (stuk 4), twee politierapporten met vrije vertaling (stuk 5), de originele overlijdensakte van zijn vader met vrije vertaling (stuk 6), de klacht van zijn moeder bij de politie met betrekking tot de aanval op zijn vader met vrije vertaling (stuk 7) en medische verslagen van zijn behandeling met vrije vertaling (stuk 8).

2.5. Verweerder brengt op 26 juni 2015 per drager samen met een aanvullende nota de COI Focus “Egypte. Situatie van de christenen” van 25 maart 2015 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.6. Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota een beëdigde vertaling neer van de stukken 6-8 bij zijn verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 12).

2.7. Waar verzoeker erop wijst dat hij M.M. niet kende, maar dat de koptische gemeenschap zeer hecht is en alles voor elkaar doet, zeker met betrekking tot interreligieuze problemen, dient erop gewezen dat deze stelling niet in overeenstemming is met verzoekers bewering verderop in zijn verzoekschrift dat hij geen informatie heeft over M.M. daar het louter gaat om een meisje uit dezelfde kerkgemeenschap. Indien de koptische gemeenschap werkelijk zo hecht is dat zij alles voor elkaar doen, zelfs voor volslagen onbekenden, kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker in staat is om zich terdege te informeren met betrekking tot M.M. via zijn kerkgemeenschap, temeer daar hij omwille van haar en zijn

betrokkenheid bij haar problemen in België internationale bescherming vraagt. Dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen, getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en doet afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid ervan.

Waar verzoeker aanvoert dat de klacht tegen hem werd neergelegd door zijn ontvoerders omdat zij probeerden zijn leven te ruïneren, dient vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn gehoren nooit dergelijke verklaring heeft gegeven voor de klacht. Hij verklaarde echter wel dat de klacht tot doel had te achterhalen waar hij woonde (gehoorverslag CGVS 31 mei 2012, p. 16: "*Ze proberen me zo te bereiken.*"). Zijn ontvoerders waren reeds op de hoogte van zijn adres, aangezien ze hem al hadden weten op te sporen. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat het niet logisch is dat verzoeker eerst ontvoerd zou worden om vervolgens door zijn ontvoerders te worden aangeklaagd, daar zij in dat geval onmiddellijk in beeld zouden treden wanneer verzoeker iets zou overkomen en verzoeker de ontvoering zou kunnen opwerpen te zijner verdediging. Waar verzoeker verder stelt dat verweerder één en ander door elkaar haalt wat betreft de in de klacht vervatte data, dient vastgesteld dat zowel uit de vertaling in het administratief dossier, als uit de vertaling bij onderhavig verzoekschrift (stuk 4) blijkt dat het door verzoeker getekende ontvangstbewijs en de klacht gedateerd zijn op 6 april 2012, hetgeen de klacht op zich reeds ongeloofwaardig maakt. Verder valt uit het eerste politierapport geenszins af te leiden dat verzoeker op 1 maart 2012 45.000 Egyptische pond ontving die hij op 14 maart 2012 diende af te geven. Verzoekers uiteenzetting is niet meer dan een *post factum*-verklaring, die duidelijk na reflectie na confrontatie met de bestreden beslissing tot stand is gekomen.

Wat betreft de neergelegde documenten, dient vastgesteld dat er zich wel degelijk een vertaling van deze documenten in het administratief dossier bevindt (zie map 'Documenten'). Het inzagerecht laat verzoeker toe om zijn dossier op het Commissariaat-generaal in te kijken en kennis te nemen van de inhoud teneinde zijn verdediging te organiseren. Verzoeker beweert dat het gaat om originele, authentieke documenten, doch in de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat de neergelegde gerechtelijke documenten allemaal blanco papieren zijn zonder enige officiële hoofding, zodat ten eerste getwijfeld kan worden aan de authenticiteit van deze documenten. Documenten hebben bovendien enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. De vertalingen die verzoeker bijbrengt (verzoekschrift, stukken 4-6), doen aan het voorgaande geen afbreuk.

Aangaande de documenten met betrekking tot de dood van zijn vader en de klacht van zijn moeder (verzoekschrift, stukken 6-8 en rechtsplegingsdossier, stuk 12), dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het medisch attest op hem betrekking heeft, (pagina 8: "*medische verslagen bij de behandeling van verzoekende partij in het ziekenhuis*") terwijl uit de vertaling blijkt dat het op zijn vader betrekking heeft zoals verzoeker verderop in zijn verzoekschrift aanhaalt. Verder stelt verzoeker in onderhavig verzoekschrift dat zijn vader overleed op 9 december 2012 en dat hij de originele overlijdensakte bijbrengt (zie inventaris bij verzoekschrift), terwijl uit het neergelegde document blijkt dat zijn vader op 9 december 2013 overleden zou zijn en dat het document een kopie van de overlijdensakte betreft. Dergelijke tegenstrijdigheden doen afbreuk aan de bewijswaarde van deze documenten. Bovendien geeft verzoeker geen verklaring voor het feit dat hij niet eerder in zijn asielpcedure melding maakte van het feit dat zijn vader overleed. Opnieuw kan er gewezen worden op de ondersteunende werking van documenten (zie *supra*).

In de bestreden beslissing wordt verder terecht gesteld als volgt:

*"Eenzelfde opmerking dient te worden gemaakt met betrekking tot het lot van Ma.. Hoewel zij samen met u M.M. ging halen, en men er dus ook kan vanuit gaan dat zij net als u in de problemen kwam hierdoor, heeft u merkwaardig genoeg geen idee of zij problemen heeft gekend. Opnieuw moet worden vastgesteld dat u zich geen moeite heeft getroost om hiernaar te informeren hoewel ze tot dezelfde kerkgemeenschap behoort als u en u zich dus makkelijk had kunnen informeren, zij het niet bij haar, dan via andere leden van de gemeenschap (CGVS I p.8, 20). Een dergelijk gebrek aan interesse in het lot van het welzijn van de andere personen die betrokken waren, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid en de doorleefdheid van uw ingeroepen vrees. U zou er immers alle belang bij hebben om u te informeren over hun lot om op die manier een correcte inschatting te kunnen maken van uw eigen situatie.*

*Van de priester, met wie u nog contact had na uw vermeende ontvoering, beweert u dan weer dat hij geen problemen heeft gekend. Hoewel enigszins kan ingezien worden dat zijn positie hem enige bescherming biedt, is het weinig waarschijnlijk dat de priester, van wie u uw belagers had weten te*



*overtuigen dat hij als enige wist waarheen M.M. was gevlucht, geen problemen zou hebben gekend (CGVS I p.15). Het doel van uw ontvoerders was immers de schuilplaats van M.M. te weten te komen. Bovendien schetst u zelf ook een heel ander beeld van de context, namelijk een context waarin dergelijke feiten een ernstig probleem vormen en dat de betrokkenheid van de priester net moest stilgehouden worden omdat er anders grote problemen zouden ontstaan, precies omwille van de positie van de priester (CGVS I p.11, 12-13 – CGVS II p.8). Deze verklaring valt dan ook moeilijk te rijmen met uw verklaringen waaruit blijkt dat priester geen problemen heeft gekend. Uw verklaringen dat niemand wist dat hij alles geregeld had, is uiteraard weinig geloofwaardig in het licht van uw andere verklaringen dat u uw ontvoerders had weten te overtuigen dat het de priester was die op de hoogte was van de verblijfplaats van M.M. (CGVS II p.8)."*

Verzoeker voert geen inhoudelijk verweer tegen deze vaststellingen, zodat ze als vaststaand beschouwd worden en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Waar verzoeker aanvoert dat hij als koptisch-christelijke advocaat een specifiek risicoprofiel heeft, dient erop gewezen dat hij dergelijke vrees voor vervolging niet aanhaalde op de Dienst Vreemdelingenzaken of tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Het voor het eerst invoeren van dergelijke vrees voor vervolging in onderhavig verzoekschrift, ondermijnt sterk de geloofwaardigheid van deze beweerde vrees. Om te oordelen of er sprake is van een vervolging in de zin van het Verdrag van Genève moeten bovendien alle omstandigheden in rekening worden gebracht. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Uit de informatie die verzoeker in onderhavig verzoekschrift opneemt, valt geenszins af te leiden dat er in Egypte actueel sprake is van een systematische en ingrijpende toestand dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De *in casu* ingeroepen discriminatie is onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Dit wordt overigens bevestigd door de informatie die verweerder bij zijn aanvullende nota voegde (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

De door verzoeker overige bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stuk 3) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld als volgt: *"Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn. Talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, is toegenomen; is het aantal christelijke slachtoffers tot op heden erg beperkt gebleven. Hierbij dient wel opgemerkt te worden dat de Egyptische overheid geregeld in gebreke blijft om aan de christenen de nodige bescherming te bieden. Hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan niet gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees*

voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.” Ook uit de door verweerder bijgebrachte informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 8) blijkt niet dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich leidt tot toekenning van de subsidiaire bescherming. De informatie die verzoeker in zijn verzoekschrift opnam, ligt in dezelfde lijn als de door verweerder gehanteerde informatie en is dan ook niet van aard om de voorgaande vaststellingen in een ander licht te plaatsen. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt: *“Daarnaast kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.*

*Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte ( zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie – dd. 3 december 2014) blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Mursi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Mursi betogers. Hierbij vielen burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkomen en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Mursi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. Aanhangers van de Moslimbroeders beperken zich, conform de instructies van de leiders, tot vreedzaam en gewelddoos verzet. Ingevolge hiervan zijn uitbarstingen van geweld in 2014 uitgebleven.*

*Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Mursi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. Sinds oktober 2013 is het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte gevisieerd werd, duidelijk afgenomen. Er werd in 2014 voorts geen melding meer gemaakt van aanvallen op kerken of christelijke bouwwerken, en er was nauwelijks sprake van ernstige feiten van sektarisch geweld waarbij doden of gewonden gevallen zijn.*

*Niettegenstaande het geweld in de Sinai het afgelopen jaar is toegenomen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen de politie en islamitische bendes of bedoeïenenstammen. Het gros van het geweld dat er plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de jihadistische terroristen die zichzelf Ansar Beit al-Maqdis noemen en recent verklaard hebben loyaal te zijn aan de Islamitische Staat. Deze terroristische groepering maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegens passerende voertuigen van het leger en de politie, gerichte moorden op (onder)officieren van de veiligheidstroepen en op personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints en militaire posten. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia’s uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Ansar Beit al-Maqdis bevindt zich in noordoost Sinai en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie kleine steden, in casu Arish, Sheik Zuweid en Rafah. Er zijn slechts zeer sporadisch incidenten in het zuiden van de Sinai, in casu El-Tor, Sharm el-Sheikh en Taba. Hoewel er bij de confrontaties tussen Egyptische veiligheidstroepen en aanhangers van Ansar Beit al-Maqdis in de Sinai ook af en toe burgers het leven laten, wijst het relatief lage aantal burgerslachtoffers en de afwezigheid van vluchtelingenstromen in de regio er op dat beide strijdende partijen de civiele bevolking niet viseren en moeite doen om de burgerbevolking in de mate van het mogelijke te ontzien.*

*Naast de confrontaties in de Sinai pleegt Ansar Beit al-Maqdis af en toe aanslagen elders in Egypte waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen. Tijdens de lente en de zomer van 2014 heeft de*

*groepering, met uitzondering van een aanval op een Egyptisch marineschip, evenwel geen dodelijke aanslagen meer gepleegd buiten de Sinai.*

*De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet." Verzoeker brengt geen stukken bij die afbreuk doen aan de informatie waarop verweerder voorgaande vaststellingen terecht baseerde. Bijgevolg worden deze motieven door de Raad tot de zijne gemaakt.*

Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS